വെള്ളാനകളുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും നാട്ടിലെ കളക്ടർ ഉദ്യോഗസ്ഥകൾ:

മലയാള സിനിമയിലെ വനിതാ സിവിൽ സർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥമാരെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം

അപർണ പ്രശാന്തി
ഗവേഷക, എം.സി.ജെ.വിഭാഗം, കോഴിക്കോട് സർവകലാശാല

സിനിമയിലെ 'ജെന്റർ സ്റ്റീരിയോടൈപ്പിങിനെ'[1] പറ്റി നിരവധി പഠനങ്ങളും സംവാദങ്ങളും നിരന്തരം നടക്കുന്നുണ്ട്. ജനപ്രിയസിനിമാ മേഖലയിൽ ഇന്നും സജീവമായ വായനയ്ക്ക് ഇടംനല്കുംവിധം സ്റ്റീരിയോടൈപ്പിങ് സംഭവിക്കുന്നുമുണ്ട് . 'ജെന്റർ ഐഡന്റിറ്റി'[2] സാംസ്കാരിക പഠനത്തിന്റെയും മാധ്യമപഠനത്തിന്റെയും അവിഭാജ്യഘടകമായിട്ട് അരനൂറ്റാണ്ടോളമെങ്കിലുമായി. 1970-കൾ മുതൽ ആംഗ്ലോ-അമേരിക്കൻ സിനിമാനിരൂപണമേഖലയെ ഏതാണ്ട് പൂർണമായി നയിക്കുന്നത് ഫെമിനിസ്റ്റ് വായനകളാണ്. ആദ്യകാല സിനി-ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന രമോളി ഹസ്കലിന്റെയും മജോറി റോസന്റെയും പഠനത്തിൽ പറയുന്നത്, സിനിമ സാമൂഹ്യാവസ്ഥയുടെ കൃത്യമായ പ്രതിഫലനമാണെന്നും സിനിമയിലെ സ്ത്രീപ്രതിനിധാനങ്ങൾ അതുകൊണ്ടു തന്നെ സമൂഹം സ്ത്രീയെ കാണുന്നവിധം നിർവചിക്കുന്നുവെന്നുമാണ്.

ഇന്ത്യൻസിനിമയിലെ ജെന്റർറോളുകൾ നിരവധി വിമർശനങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. ട്രാൻസ്ജെന്റർ, ക്വീർ പഠനങ്ങൾ പുതിയ ദൃശ്യതയിലേക്കു നീങ്ങുമ്പോളും ഇന്ത്യൻ സിനിമയിലെ ജെന്റർറോളുകളിൽ കാര്യമായ മാറ്റങ്ങളൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്ത്യൻ ജനകീയസിനിമകളിലെ സ്ത്രീറോളുകൾ ഇന്നും പുതുക്കിപ്പണിയലിനു വിധേയമായിട്ടില്ല. പുരുഷകേന്ദ്രിതമായ നോട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ് സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ ഏറിയപങ്കും കടന്നുപോകുന്നത്. ക്വീൻ, പിങ്ക്, ഇരൈവി പോലുള്ള പോപ്പുലർ സിനിമകളിലെ സ്ത്രീരാഷ്ട്രീയം ഏറെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും ഹിന്ദി, തമിഴ്, തെലുങ്ക്, മലയാളം, കന്നഡ, ബംഗാളി, മറാത്തി, ഭോജ്പുരി പോലുള്ള ഭാഷകളിലെയും മറ്റും ജനകീയസിനിമകളുടെ സ്വഭാവം സ്ത്രീവിരുദ്ധമാണ്.

സ്ത്രീയെ കാഴ്ചവസ്തുവാക്കി ചിത്രീകരിക്കുക, 'ബലാൽഭോഗ'[3] തമാശകൾ പറയുക, ശരീരത്തിന്റെ ഉപഭോഗസാധ്യതകൾ ചൂഷണം ചെയ്യുക തുടങ്ങി ആദ്യകാലം മുതൽ ഉള്ള കാഴ്ചാശീലങ്ങളിൽ നിന്നും ഒട്ടും മുന്നോട്ടു പോകാത്ത സിനിമാവ്യവസായമാണ് ഇന്ത്യയിലേത്. സിനിമ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനമാണോ സിനിമയിൽ നിന്നാണോ സമൂഹം കാഴ്ചകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നത് എന്നതു സംബന്ധിച്ച ചർച്ച ഏറ്റവും സജീവതയോടെ നടക്കുന്നത് ഇന്ത്യയിലെ ജനകീയസിനിമയിലെ സ്ത്രീപ്രതിനിധാനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചാണ്.

ഹിന്ദി, തെലുങ്ക് തുടങ്ങിയ വമ്പൻ വ്യവസായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് മലയാളസിനിമ വളരെ പുരോഗമനപരവും കലാപരവുമായി ഏറെ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നു. വളരെ സജീവമായ ചരിത്രമുള്ള ഒരു സിനിമാമേഖലയാണ് മലയാളത്തിന്റേത്. 1928-ൽ വിഗതകുമാരൻ പുറത്തിറങ്ങിയതു മുതൽ 'റിയലിസ്റ്റിക്'[4] സിനിമകളുടെ സവിശേഷമായ ഒരു ശ്രേണി മലയാളത്തിലുണ്ട്. നിത്യജീവിതക്കാഴ്ചകളും അവസ്ഥകളും മലയാളസിനിമയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു. ജീവിതനൗക, നീലക്കുയിൽ, ന്യൂസ്പേപ്പർബോയ് തുടങ്ങിയ ആദ്യകാല സിനിമകൾ മുതൽതന്നെ 'റിയലിസ്റ്റിക്' സ്വഭാവം മലയാളസിനിമയിൽ ഉണ്ടായി. സാഹിത്യകൃതികളെ ആസ്പദമാക്കി നിരവധി സിനിമകൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പി. ഭാസ്കരൻ, രാമു കാര്യാട്ട്, പി.എൻ. മേനോൻ, അരവിന്ദൻ, അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ജോൺ എബ്രഹാം, കെ.പി. കുമാരൻ, കെ. ജി. ജോർജ്, ഷാജി എൻ. കരുൺ തുടങ്ങിയവർ അന്തർദേശിയശ്രദ്ധ നേടിയ സംവിധായകരാണ്. ജ്ഞാനപീഠ ജേതാവും ലോകപ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനുമായ എം.ടി. വാസുദേവൻ നായരുടെ തിരക്കഥകളും ലോകശ്രദ്ധനേടി. 80-കളിലും 90-കളിലും പുറത്തിറങ്ങിയ സത്യൻ അന്തിക്കാട്, കമൽ, പ്രിയദർശൻ സിനിമകളിൽ ചിലത് അന്നത്തെ നിത്യജീവിതാവസ്ഥകളുമായി നേരിട്ടു ബന്ധംപുലർത്തുന്നവ എന്ന ഖ്യാതിനേടിയിരുന്നു.

ജനകീയസിനിമകളുടെ ഈ ചരിത്രനിർമിതികൾക്കിടയിലും മലയാള-ജനകീയസിനിമയിലെ ജെന്റർ റോളുകൾ സംബന്ധിച്ച നിരവധി എതിരഭിപ്രായങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നിരുന്നു. സ്ത്രീവിരുദ്ധ സംഭാഷണങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞുനിന്ന ഷാജി കൈലാസ്-രഞ്ജി പണിക്കർ കൂട്ടുകെട്ടിലെ സിനിമകൾ മുതൽ ആർട്ട് സിനിമാമാസ്റ്ററായ അടൂരിന്റെ വരെയുള്ള സിനിമകൾ ഈ വിമർശനം നേരിട്ടു. സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിനിധാനം നിരന്തരമായ പ്രശ്നവത്കരണത്തിനു വിധേയമായി. ശക്തമായ സംഘടനാസംവിധാനമുള്ള, ഇപ്പോൾ സ്ത്രീകൾക്ക് മാത്രമായി സംഘടനയുള്ള

ഒരു സിനിമാ വ്യാസായമാണ് 'മോളിവുഡ്'[5]. പക്ഷേ, 'അമ്മ, സഹോദരി, പ്രണയിനി, സുഹൃത്ത്, ഭാര്യ, മകൾ, സഹപ്രവർത്തക, മേലുദ്യോഗസ്ഥ, കീഴുദ്യോഗസ്ഥ തുടങ്ങി എല്ലാ റോളുകളിലും സ്റ്റീരിയോടൈപ്പിങ് സംഭവിക്കുന്നു. 'നല്ല ഭാര്യ', 'നല്ല പെണ്ണ്' തുടങ്ങിയ മൂല്യഘടനകളെ ശരീരഭാഷകൊണ്ടും വസ്ത്ര ധാരണംകൊണ്ടും നിർവചിക്കുന്ന രീതിയാണ് ദശാബ്ദങ്ങളായി മലയാളസിനിമ പിന്തുടരുന്നത്.

ഇത്തരം സ്ത്രീവിരുദ്ധതകളെ അതിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ കാണാൻ സാധിക്കുക ആക്ഷൻ സിനിമകളിലാണ്. വ്യവസ്ഥാപിത സ്ത്രീറോളുകൾ പൊളിച്ചെഴുതിയാണ് പോലീസ്സേനയിലോ സിവിൽസർവീസിലോ ഒക്കെയുള്ള സ്ത്രീകൾ നിലനിന്നത്. പ്രശസ്തരായ നിരവധി വനിതാ സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരില്ല, സർവീസ് പരീക്ഷകൾക്ക് വളരെ സജീവമായി സ്ത്രീകൾ പങ്കെടുക്കുന്ന ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ സിനിമകൾ എങ്ങനെയാണ് വനിതാ സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരെ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് എന്ന അന്വേഷണമാണ് ഈ പഠനം.

ജെന്ററിനു യാതൊരു പങ്കുമില്ലാതെ നേരിട്ട് അധികാരരാഷ്ട്രീയത്തിലും ഘടനയിലും ഇടപെടുന്ന ആളാണ് സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥ/ൻ. പക്ഷേ, മലയാളസിനിമ പുരുഷന്മാർക്കു മാത്രമേ ഈ ഇടപെടൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിട്ടുള്ളൂ. 'കളക്ടർ ഉദ്യോഗ'ത്തിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ തരുന്ന ചിത്രം 'അഹങ്കാരി'യായ, 'പുരുഷവിരോധി'യായ ഒരുവളുടേതാണ്. ഈ ചിത്രം നിർമിക്കുന്നതിൽ സാമൂഹ്യബോധത്തോളം പങ്കു മലയാള ജനകീയസിനിമയും വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധികാരഘടനയുടെ അകത്തേയ്ക്കു വരുന്നവളെ മെരുക്കാൻ ഉപദേശം, ആക്രോശം, ശാരീരികാതിക്രമം, പ്രണയം തുടങ്ങി അധികാരപ്രയോഗമാർഗങ്ങൾ സിനിമയിലെ നായകന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. എം. കൃഷ്ണൻ നായർ 1967-ൽ സംവിധാനം ചെയ്ത കലക്ടർ മാലതി ആണ് ശ്രദ്ധേയമായ രീതിയിൽ വനിതാകളക്ടറെ മലയാളസിനിമയ്ക്ക് പരിചിതമാക്കിയത്. ജാതിവ്യവസ്ഥയും നഷ്ടപ്രണയവുമാണ് ആ സിനിമയുടെ കേന്ദ്രപ്രമേയങ്ങൾ.

മലയാളസിനിമയിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട വനിതാ സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥ ദി കിങ്ങിലെ അനുരാധാ മുഖർജിയാണ്. അസിസ്റ്റന്റ് കളക്ടർ ആയ അവരും മേലുദോഗസ്ഥനായ നായകൻ ജോസഫ് അലക്സും തമ്മിലുള്ള ഒരു സംഭാഷണമാണ് അവരെ ഇത്രയധികം പ്രശസ്തയാക്കിയത്. ഒരു ഓർഡർ ഇടുന്നത് സംബന്ധിച്ച തർക്കം ജോസഫ് അലക്സിനെ ക്ഷുഭിതനാക്കുന്നു. പിന്നീട് സഹപ്രവർത്തകയോടു സംസാരിക്കേണ്ട യാതൊരു ജനാധിപത്യമര്യാദയും പാലിക്കാതെ അയാൾ

അവരോട്ടു കയർക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെയും സൗന്ദര്യമത്സരങ്ങളുടെ ഉപരിപ്ലവതയെ പറ്റിയും സുദീർഘമായ ക്ലാസ് എടുക്കുന്നു. പ്രതിരോധിക്കാനായി കൈ ഉയർത്തിയ അനുരാധ മുഖർജിയുടെ കൈ തടുത്ത് 'മേലിലൊരാണിന്റേം നേരെ ഉയരില്ല നിന്റെ ഈ കയ്യ്. അതെനിക്കറിയാഞ്ഞിട്ടല്ല , പക്ഷേ, നീ ഒരു പെണ്ണായി പോയി, വെറും പെണ്ണ്' എന്നുപറയുന്നു. ആ അധികാരപ്രയോഗത്തിൽ അനുരാധ മുഖർജിയുടെ പ്രതിരോധങ്ങൾ ഇല്ലാതായി പോകുന്നു. അവർക്ക് മേലുദ്യോഗസ്ഥനോട് പ്രണയമാകുന്നു. അതുവരെ അനുരാധ മുഖർജിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ക്രീൻ സ്പേസ് പൂർണമായും ഇല്ലാതാവുന്നു. ഈ ഡയലോഗിനും അധികാരപ്രയോഗത്തിനും മാത്രമായി നിർമിച്ച വനിതാ സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥയാണിവർ. മലയാളത്തിൽ സ്ത്രീവിരുദ്ധതക്ക് ഏറ്റവും അധികം വിമർശനം നേരിട്ട ഈ രംഗം ദശാബ്ദങ്ങൾക്കിപ്പുറവും പൊതുബോധം കയ്യടിച്ച് സ്വീകരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്.

മമ്മൂട്ടി-വാണി വിശ്വനാഥ് ജോഡിയുടെ ഈ രംഗത്തിലെ കെമിസ്ട്രിയും ആ രംഗങ്ങളുടെ വിജയവും ആണ് അതേശ്രേണിയിൽ ദി ട്രൂത്ത് എന്നൊരു സിനിമ വരാൻ പ്രചോദനമായത്. അതേ അണിയറ പ്രവർത്തകർ തന്നെയാണ് ദി ട്രൂത്തിനു പിന്നിലും അണിനിരന്നത്. പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരായി സന്ദർഭത്തിനു നേരിയ മാറ്റം വന്നെന്നു മാത്രം. 'അഹങ്കാരി', 'ആരെയും കൂസാത്തവൾ' എന്നൊക്കെയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥമാരെ സംബന്ധിച്ച ബോധങ്ങളെ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്ന കഥാപാത്രമായിരുന്നു മീന നമ്പ്യാർ ഐ.പി.എസ്. ഒരു സ്ത്രീയാണ് എന്ന ഒറ്റ കാരണംകൊണ്ട് അവർ കേസന്വേഷണത്തിൽ അയുക്തികമായി മണ്ടത്തരങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു എന്നാണ് ഈ സിനിമ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. വളരെ സ്വാഭാവികമായാണ് ഈ സ്ഥാപിക്കൽ സിനിമയിൽ ഉടനീളം സംഭവിക്കുന്നത്. തന്റെ ഐ.പി.എസ്. പദവിയെ സംബന്ധിച്ച അഹംബോധം മൊത്തം വെടിയുക എന്നതായിരുന്നു ഈ സിനിമയിൽ മീന നമ്പ്യാരുടെ ദൗത്യം. തുല്യതവേണം എന്നു വാശിപിടിച്ചാൽപോരാ അതിനുള്ള യോഗ്യതയും വേണം എന്ന നായകന്റെ ഡയലോഗാണ് ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥയെ തിരിച്ചറിവിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നത്. ശരീരഭാഷയിലും പെരുമാറ്റത്തിലും കീഴടങ്ങൽ ശീലിച്ച മീന പിന്നീട് സ്ക്രീനിൽനിന്നും പൂർണമായി അപ്രത്യക്ഷയാകുന്നു.

ജനാധിപത്യം എന്ന കെ. മധു സിനിമ ഒരു വനിതാ സിവിൽ സെർവന്റിന്റെ അധികാരപരിധിയെ സാനിറ്ററിപാഡിനോടാണ് ഉപമിക്കുന്നത്. മന്ത്രിയും കലക്ടറും തമ്മിലുള്ള പ്രണയവും അധികാര

നിയമത്തർക്കങ്ങളും അവസാനിക്കുന്നത് ഈ സംഭാഷണത്തിലാണ്. ഉർവശിയും സുരേഷ് ഗോപിയും ആണ് സ്ക്രീൻ സ്പേസ് പങ്കിടുന്നത്. തനിക്ക് ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഴുവൻ അധികാരം കയ്യിലുണ്ടെന്നും ഒരു കലക്ടറായ തന്റെ പ്രണയിനിക്ക് സാനിറ്ററിപാഡിന്റെ അത്രയും മാത്രം വലിപ്പമുള്ള ഒരു ജില്ലയുടെ മാത്രം അധികാരമേയുള്ളൂ എന്നും പറയുന്ന മന്ത്രിയോ അതു കേൾക്കുന്ന സിവിൽസെർവന്റോ ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിൽ അസ്വാഭാവികമായ കാഴ്ചയാണ്. അധികാരരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഏറ്റവും വികലമായ നിർവചനങ്ങളിൽ ഒന്നാണത്. ഇതും വലിയ കയ്യടി കിട്ടിയ മലയാള സിനിമാസംഭാഷണങ്ങളിലൊന്നാണ്. ജനാധിപത്യം എന്ന പേരിന്റെ വൈരുധ്യം സിനിമയിൽ ഉടനീളമുണ്ട്. ഈ വൈരുധ്യം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് വനിതാ സിവിൽസെർവെന്റ്സിന്റെ മേലാണ് എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

പ്രിയദർശന്റെ അദ്വൈതം എന്ന സിനിമയിൽ നായകനുമായുള്ള പ്രണയനഷ്ടത്തെ നായിക മറികടക്കുന്നത് സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിച്ചാണ്. ഉസ്താദ്, പ്രജ, ഒന്നാമൻ, ചതുരംഗം എന്നീ മോഹൻലാൽസിനിമകൾ പല കാലത്ത് ഇത്തരത്തിൽ വനിതാ സിവിൽ സർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥകളോടുള്ള അശ്ലീലപരാമർശങ്ങൾകൊണ്ടും സ്ത്രീവിരുദ്ധ മനോഭാവംകൊണ്ടും ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. വാണി വിശ്വനാഥ്, ഐശ്വര്യ, നന്ദ, രമ്യ കൃഷ്ണൻ തുടങ്ങി നായികമാർ മാറി വരുമ്പോഴും ശരീരഭാഷയിലും സംഭാഷണങ്ങളിലും ഒരു ഏകതാനത സൃഷ്ടിക്കാൻ ഈ സിനിമകൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അഹങ്കാരം, നായകനെ എതിർക്കൽ, അശ്ലീലനോട്ടം, സംഭാഷണങ്ങൾ, സ്ത്രീസഹജമായ കടമകളെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമപ്പെടുത്തൽ, കുറ്റബോധം, തിരിച്ചറിവ് എന്നിങ്ങനെ ഒരേ ഗതിയിലാണ് ഈ സിനിമകളിലെയെല്ലാം വനിതാ സിവിൽ സെർവന്റ്സിന്റെ സഞ്ചാരം. ചിലർ ഏകപക്ഷീയമായി പ്രണയിക്കുന്നു, ചിലരെ നായകനും. ഈ പ്രണയം അവരെ മുഴുവനായി അധികാരഘടനക്കുള്ളിൽ നിർത്താനുള്ള ആയുധമായാണ് സിനിമകൾ ഉപയോഗിച്ചത്. മോഹൻലാൽ എന്ന നടന്റെ കരിയറിൽ 'മാസ്സ് ഹീറോ'[6] പരിവേഷമുണ്ടാക്കിയ സിനിമകളാണ് ഇവയിൽ പലതും എന്നുകാണാം. ഒരേഘടനയിലുള്ള ഇതിലെ സ്ത്രീവിരുദ്ധ സംഭാഷണങ്ങൾ ഏതാണ്ടു മുഴുവൻ പ്രയോഗിച്ചത് വനിതാ സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരിലാണ് എന്നും കാണാം.

ജയറാം സിനിമകൾ പൊതുവെ കുടുംബസ്നേഹത്തിൽ ഊന്നിയ സോഫ്റ്റ് ഫാമിലിഡ്രാമകൾ ആണ്. റാഫി മെക്കാർട്ടിൻ എന്ന

സംവിധായകനും ആക്ഷൻ അത്ര പ്രിയപ്പെട്ട മേഖലയല്ല. ഇവരുടെ സൂപ്പർമാൻ എന്ന സിനിമയിൽ നിത്യയെന്ന ഐ.പി.എസ്. ഉദ്യോഗസ്ഥയായി വരുന്ന ശോഭന പക്ഷേ, കൃത്യമായും പൂർവമാതൃകകൾ പിന്തുടർന്ന ഒരു പൊതുബോധ സൃഷ്ടിയാണ്. തുടക്കംമുതൽ ഒടുക്കംവരെ ആ മാതൃകയിൽ നിന്നും വഴുതിമാറാതിരിക്കാൻ സിനിമ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. സർക്കാർ ദാദാ എന്ന പിന്നീട് ഇറങ്ങിയ സിനിമയിലും കളക്ടർ, സമാനസ്വഭാവമുള്ള സ്ത്രീയാണ്. ദിലീപിന്റെ ഇൻസ്പെക്ടർ ഗരുഡിൽ മേലുദ്യോഗസ്ഥയെ എടീ എന്ന് വിളിക്കാനുള്ള അധികാരം നേടാനാണ് നായകൻ അവരെ വിവാഹം ചെയുന്നതുപോലും! ലേലത്തിലെ, സർവംസഹയായ, അബ്കാരിയുടെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കുന്ന, ആർ.ഡി.ഒ ഉദ്യോഗസ്ഥ ഗൗരി പാർവതി, അയാൾ കഥ എഴുതുകയാണ് എന്ന സിനിമയിലെ സകല 'ദുർഗുണങ്ങളും' ചേർന്ന ഇന്ദിര പ്രിയദർശിനിയും വെള്ളാനകളുടെ നാട്ടിലെ രാധയും എല്ലാം അധികാരഘടനയിലെ സ്ത്രീസ്വഭാവത്തെ നെഗറ്റിവ് ആയി നിർവചിച്ച സിനിമകളായിരുന്നു. എല്ലാ തരത്തിലും രാഷ്ട്രീയമായി കലഹിക്കുന്ന പാപ്പിലിയോ ബുദ്ധയിലും കലക്ടർ ആയ സ്ത്രീയുടെ ശരീരഭാഷ വളരെ പരമ്പാഗതവും പൊതുബോധത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതുമാണ്. കസബ എന്ന നിധിൻ-രഞ്ജി പണിക്കർ ചിത്രത്തിൽ മേലുദ്യോഗസ്ഥയുടെ പാന്റ്സിന്റെ സിബ്ബിൽ അമർത്തി വേദനിപ്പിക്കുന്ന മമ്മൂട്ടി കഥാപാത്രമാണ് ഇത്തരത്തിൽ വിവാദമായ ഏറ്റവും പുതിയ സിനിമ.

കളക്ടർ മാലതിയിൽ നിന്നും കസബയിൽ എത്തുമ്പോൾ അധികാരരാഷ്ട്രീയത്തിൽ നേരിട്ട് നില്ക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ റോളുകളുടെ നിർവചനം കൂടുതൽ കൃത്യവും വ്യക്തവും ആയിരിക്കുന്നു. അധികാരഘടനയിൽ കുലീനത്വവും അനുസരണയും പഠിപ്പിക്കുന്ന ആണധികാരബിംബങ്ങൾ സങ്കോചമില്ലാതെ കയ്യടി വാങ്ങുകയുംചെയ്യുന്നു. പ്രതിനിധാനങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ പ്രയാസമുള്ളതാണ്. അധികാരഘടനയിൽ നില്ക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളെ കുറിച്ച് പഠിക്കുക എന്നത് വലിയ വെല്ലുവിളിയുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ദശാബ്ദങ്ങളായി ഒരു പ്രത്യേകഘടനയിൽനിന്നും പുറത്തുവരാൻ ഇനിയും സാധ്യത നല്കാത്ത വിഭാഗമാണ് മലയാളസിനിമയിൽ വനിതാ സിവിൽസർവീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥർ.

കുറിപ്പുകൾ

1. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ലിംഗപദവി അനുസരിച്ച് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന റോളുകൾ പിന്തുടരുന്നത്.
2. ലിംഗാവസ്ഥ അനുസരിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിയപ്പെടൽ.

3. ബലാത്സംഗത്തെക്കാൾ രാഷ്ട്രീയശരിയുള്ള വാക്കെന്ന ലേഖിക വിശ്വസിക്കുന്നു.
4. 1850-ൽ ഫ്രാൻസിൽ തുടങ്ങിയ ഒരു കലാമുന്നേറ്റം.
5. മലയാളസിനിമയ്ക്ക് ഉള്ള വിശേഷണം.
6. ആക്ഷൻ ഹീറോയുടെ അധികാരത്തിന്റെ ജനപ്രിയവിശേഷണം.

റഫറൻസ്:

1. Haskell Molly (1987), From Reverence to Rape, The Treatment of Women in Movies, Chicago University, Chicago Press.
2. Vasudevan, Ravi(1993), ‘Shifting Codes, Dissolving Identities, Journal of Arts and Ideas, 23-4.